

hovedet er stemplet, eller angiver dette urigtigt, og at den Bøde, han kan paadrage sig, kun er en Ordensbøde (2--4 Kr.), medens han intet Ansvar har for Overtrædelser af Stempeloven med Hensyn til Originalens Stempel. — Adgang til Godtgørelse for for meget anvendt Stempel til et Dokument blev gjort til en Ret for vedkommende. (Efter Lovforslaget var det en Bevillingssag). En Bestemmelse i Lovforslaget om, at udenlandske Veksler blive stempelpligtige her, ikke blot naar de accepteres her, men ogsaa naar de »trækkes til Betaling her eller gøres betalbare her«, ændredes saaledes, at der kun kom til at staa: „Veksler, der her i Landet accepteres.“ Endvidere blev Lovforslagets Bestemmelse om det Ansvar, der skulde paahvile den, der paa andres Vegne besidder et stempelpligtigt Dokument, noget modificeret. Bestemmelsen om, at der til sin Tid, naar Rentefoden for Udlaan mod Pant i faste Ejendomme frigives, skal tages et Tillægsstempel af Gældsbeviser, der forrentes med mere end 4 pCt., indsattes ligeledes i Landstinget. Det samme gælder Bestemmelserne om, at Tillægsstemplet for Overdragelse af fast Ejendom til Stat eller Kommune skal betales tilbage, naar Ejendommen atter sælges inden 10 Aar, at der skal betales en Kendelse af 25 Øre til Amtsforvalteren for Ekspedition af Dokumenter, antagne til Stempling ved Resolution, at Sognefogeder optages mellem de kassationsberettigede Myndigheder, at der kan gives Veksellerere, Banker, Sparekasser og deslige Nedsættelse af Stempelafgiften for Dokumenter, hvorved der gives dem haandfaaet Pant for Laan og Kreditter, til et fast Stempel af 50 Øre for hver Pantsætning, samt at Loven vil være at forelægge til Revision inden Udgangen af 1918. Endelig kan nævnes, at den i Folketinget indsatte Bestemmelse om, at den Stempelfrihed for Kontrabøger, som for Tiden er tilstaaet visse Banker, skal bortfalde ved Udgangen af 1913, ændredes derhen, at Finansministeren skal kunne lade Bankerne beholde denne Stempelbegunstigelse, indtil en ny Lov om disse Emner er kommen, hvortil dog føjes, at Forslag til en saadan Lov skal forelægges inden 1. Januar 1913. — Endelig kan nævnes, at der fra Flertallets Side blev gjort Forsøg paa at mildne Lovforslagets Regler om Ansvaret for den, der bekræfter en Genpart.

Lovforslaget vedtoges i Landstinget med 39 St. mod 8. — I Folketinget vedtoges Lovforslaget ved eneste Behandling med 51 St. mod 33. Om denne eneste Behandling se hvad der findes anført under Forestillingsafgiftsloven.